

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, declarat de către inculpata,

Ciohodaru Svetlana Xxxxx, născută la xxxxxxxxxxxxxxxx, originară din or. Xxxxxxxx, domiciliată mun. Xxxxxxxx str. Xxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 13.06.2016-22.08.2016
2. instanța de apel: 07.10.2016-16.11.2016
3. instanța de recurs: 25.01.2017-15.03.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, din 22 august 2016, Ciohodaru Svetlana Xxxxx a fost recunoscută vinovată (*episodul din data de 23 mai 2013*) și condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul economico-comercial pe termen de 1 an.

Ciohodaru Svetlana Xxxxx a fost achitată de învinuirea privind săvârșirea infracțiunii (*episodul din 15 octombrie 2013*) prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței menționate, s-a stabilit, că Ciohodaru S. la data de 23 mai 2013 a vândut lui Plăcintă A. apartamentul nr. xx amplasat pe str. Xxxxxxxxxxxxxx, or. Hîncești, în acest sens fiind încheiat un contract de vânzare-cumpărare, înregistrat la notarul Macar Veronica. După vânzarea apartamentului, Ciohodaru S., nu a părăsit apartamentul respectiv, dar cu permisiunea lui Plăcintă A. a rămas să locuiască în el pe o durată nedeterminată.

Astfel, Ciohodaru S. aflându-se într-o situație financiară extrem de neprielnică, având mai multe datorii în legătură cu activitatea comercială pe care o desfășura în cadrul ÎI " Ciohodaru Svetlana", în perioada lunilor septembrie-octombrie 2013, știind cu certitudine, că apartamentul nr. xx amplasat pe str. Xxxxxxxxxxxxxx, or. Hîncești,

nu-i aparține, urmărind scopul de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, folosind metoda înșelăciunii și anume dându-se drept proprietar al imobilului sus menționat pe care vrea să îl înstrăineze, la data de 18 septembrie 2013, a primit pentru apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, de la Guba Teodora o arvună în sumă de 7.500 euro, care conform cursului valutar la momentul comiterii infracțiunii constituia 129.000 lei, cauzându-i părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatei Ciohodaru S. a fost calificată *de drept* în baza art. 190 alin. (5) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.*

De către organul de urmărire penală, Ciohodaru S. a fost învinuită, că abuzând de încrederea lui Guba T., sub pretextul unui împrumut pe termen scurt, la data de 15 octombrie 2013, a dobândit ilicit de la aceasta suma de 1.000 euro, care conform cursului valutar la momentul comiterii infracțiunii constituia 17.850 lei.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către inculpată, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri prin care să fie achitată.

În argumentarea apelului a invocat, că între ea și partea vătămată sunt prezente relații cu caracter civil, care urmează a fi examinate în instanța de judecată în procedură civilă, deoarece ea nu s-a eschivat de la obligațiile sale contractuale, acestea fiind achitate prin mai multe tranșe.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, a fost admis parțial apelul declarat, casată sentința parțial, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Ciohodaru Svetlana XXXXX a fost recunoscută vinovată (*episodul din data de 18 septembrie – octombrie 2013*) și condamnată în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul economico-comercial pe termen de 1 an.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel cercetând materialele cauzei a considerat necesar de a admite apelul declarat de către inculpată, cu casarea parțială a sentinței, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Astfel, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate în primă instanța, a constatat, că Ciohodaru S. la data de 23 mai 2013 a vândut lui Plăcintă A. apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, în acest sens fiind încheiat un contract de vânzare-cumpărare, înregistrat la notarul Macar Veronica. După vânzarea apartamentului, Ciohodaru S., nu a părăsit apartamentul respectiv, dar cu permisiunea lui Placinta A. a rămas să locuiască în el pe o durată nedeterminată.

Astfel, Ciohodaru S. aflându-se într-o situație financiară extrem de neprielnică, având mai multe datorii în legătură cu activitatea comercială pe care o desfășura în

cadrul ÎI " Ciohodaru Svetlana", în perioada lunilor **septembrie-octombrie 2013**, știind cu certitudine, că apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, nu-i aparține, urmărind scopul de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, folosind metoda înșelăciunii și anume dându-se drept proprietar al imobilului sus menționat pe care vrea să îl înstrăineze, la data de 18 septembrie 2013, a primit pentru apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, de la Guba Teodora o arvună în sumă de 7.500 euro, care conform cursului valutar la momentul comiterii infracțiunii constituia 129.000 lei, cauzându-i părții vătămate daune în proporții mari.

Totodată, instanța de apel a conchis, că deși inculpata a recunoscut vina parțial, acesta se mai confirmă prin materialele cauzei, care sînt pertinente, concludente, utile și veridice, ce coroborează între ele și indică la faptul, că acțiunile inculpatei întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Guba T., a martorului Plăcintă A. și prin recipisa din data de 18 septembrie 2013 (f.d. 15); procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 12 august 2014 (f.d. 17); contract de vânzare-cumpărare din data de 23 mai 2013 (f.d. 22-23).

Instanța de apel a stabilit, că prima instanță bazându-se pe probele administrate în cadrul cercetării judecătorești a ajuns la concluzia, că acțiunile inculpatei urmează a fi încadrate în prevederile art. 190 alin. (5) Cod penal. Prin urmare, instanța de apel analizând probele administrate în cursul de urmărire penală și în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, verificate suplimentar prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, a considerat, că acțiunile inculpatei urmează a fi reîncadrate în prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut, că inculpata după ce a înstrăinat apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești lui Plăcintă A., dînsa a rămas să locuiască în el pe un termen nedeterminat. Partea vătămată Guba T., a indicat că a procurat de la Ciohodaru S. apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, la acel moment, inculpata locuia în respectivul imobil, i-a prezentat locuința, spunându-i că apartamentul îi aparține și intenționează să îl vîndă, astfel partea vătămată i-a transmis inculpatei suma de 7.500 euro cu titlu de arvună, la data de 18 septembrie 2013.

Prin urmare, inculpata știind cu certitudine, că dînsa nu este proprietara apartamentului nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, și nici nu deține careva împuterniciri acordate de către proprietarul Plăcintă A. de a vinde acest imobil, intenționat a creat o falsă impresie despre acesteia de a vinde apartamentul și urmărind scopul dobândirii prin înșelăciune a mijloacelor bănești a părții vătămate s-a prezentat ca fiind adevăratul proprietar, fapt pentru care a dobândit prin înșelăciune de la partea vătămată suma de 7.500 euro, cu titlu de arvună.

Astfel, instanța de apel a constatat, că fapta infracțională incriminată inculpatei a fost comisă în perioada lunilor septembrie-octombrie 2013, însă în dispozitivul sentinței, prima instanță a condamnat inculpata pentru episodul din 23 mai 2013. Mai mult, instanța de apel notează, că la data de 23 mai 2013 a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare dintre Ciohodaru S. și Plăcintă A., iar intenția frauduloasă a

inculpatei și urmărirea scopului dobândirii ilicite prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane a fost săvârșită în perioada lunilor septembrie-octombrie 2013.

Prin urmare, instanța de apel, la stabilirea proporțiilor mari sau deosebit de mari a prejudiciului cauzat părții vătămate, Guba T., a ținut cont de modificările survenite prin Legea RM nr. 207 din 29 iulie 2016, coroborate cu art. 126 Cod penal, conducându-se de Hotărârea Guvernului RM nr. 951 din 20 decembrie 2012, a constatat că suma prejudiciului cauzat părții vătămate este de 7.500 euro, care conform cursului valutar la momentul comiterii infracțiunii constituia 129.000 lei, ceea ce nu depășește 40 de salarii minime, fapt pentru care acțiunile inculpatei au fost recalificate în prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal.

Totodată, instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatei, a ținut cont de principiile individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpată, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care săi fie reîncadrate acțiunile sale în alt aliniat al art. 190 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă mai blândă.

În motivarea recursului, recurenta a invocat argumente similare cu cele invocate în apel, subsidiar invocând că suma arvunei constituie suma de 3.500 euro, iar suma de 4.000 euro a fost luată de la partea vătămată drept împrumut în scopuri personale.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpată, solicitând de a-l respinge ca inadmisibil, deoarece instanța de apel și-a argumentat suficient soluția adoptată, ținând cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele ce atenuează răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Deși recurentul nu a invocat în ce constă problema de drept acesta a semnalat în recursul declarat, pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

La analiza prezenței temeiului de casare semnalat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs notează, că e necesar de a ține cont de

fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă injust fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În viziunea Colegiului penal, în prezenta speță temeiul semnalat de către inculpă nu este incident ca motiv de casare a hotărârilor judecătorești atacate, deoarece fapta imputată inculpatei este prevăzută de legea penală ca infracțiune și anume conform art. 190 alin. (4) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții mari.*

Așadar, având în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept invocată de recurentă, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că, la judecarea apelului, această instanță a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de calificare a acțiunilor inculpatului, în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, care este argumentată (*pct. 5 al prezentei decizii*) și corespunzătoare cumulului de probe administrat. Probele prezentate, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpata a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal.

În opinia Colegiului, instanța de apel just a apreciat cumulul de probe, ce confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de escrocherie prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal și anume declarațiile părții vătămate Guba T. (f.d. 118-119), de unde rezultă cert, că anume inculpata s-a prezentat proprietara imobilului căruia i-a transmis suma de 3.500 euro în contul arvunei pentru procurarea apartamentului, după care inculpata a mai solicitat suma de 4.000 euro, care la fel au fost transmiși inculpatei, adică în total partea vătămată a transmis inculpatei suma de 7.500 euro cu titlu de arvună pentru procurarea apartamentului nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești; martorului Plăcintă A. (f.d. 120) din care rezultă, că acesta a procurat apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești de la inculpată, și au avut înțelegerea ca ultima să rămână să locuiască în apartamentul respectiv pe un timp nedeterminat, cu condiția ca să îl părăsească la momentul când acesta se va vinde, menționând faptul, că nu a permis inculpatei să se prezinte drept proprietar, sau să i-a arvună în contul vânzării apartamentului, i-a dat permisiunea doar de a prezenta imobilul potențialelor cumpărători.

Totodată, Colegiul reține, că inculpata, Ciohodaru S., aflându-se într-o situație financiară extrem de neprielnică, având mai multe datorii în legătură cu activitatea comercială pe care o desfășura în cadrul ÎI "Ciohotaru Svetlana", în perioada lunilor septembrie-octombrie 2013, știind cu certitudine, că apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, nu-i aparține, urmărind scopul de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, folosind metoda înșelăciunii și anume dându-se drept

proprietar al imobilului sus menționat pe care vrea să îl înstrăineze, la data de 18 septembrie 2013, a primit pentru apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, de la Guba Teodora o arvună în sumă de 7.500 euro, care conform cursului valutar la momentul comiterii infracțiunii constituia 129.000 lei, care conform prevederilor art. 126 Cod penal - **se consideră proporții mari**, în asemenea condiții, instanța de apel conducându-se de Partea Generală a prezentului Cod, just a stabilit proporțiile daunei pricinuite părții vătămate de către inculpată părții vătămate, reîncadrând corect acțiunile acestea în prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal, din prevederile art. 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de recurs va respinge ca neîntemeiat argumentul inculpatei referitor la suma primită cu titlu de arvună și cea de împrumut, acestea fiind declarative, de menționat este faptul, că inculpata a primit inițial în apartamentul amplasat în or. Hîncești suma de 3.500 euro – fapt ce inculpata l-a recunoscut, și la domiciliul părții vătămate suma de 4.000 euro – fapt confirmat de către partea vătămată, că acești bani în sumă totală de 7.500 euro au fost transmiși de către partea vătămată cu titlu de arvună inculpatei pentru apartamentul nr. xx amplasat pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Hîncești, acest fapt fiind indicat și în recipisa examinată de către instanțele de judecată, iar o delimitare în acest sens ne fiind posibilă, or părțile urmau să întocmească altă recipisă aparte cu alt conținut pentru suma de 4.000 euro.

Referitor la aplicarea unei pedepsei mai blânde, Colegiul penal menționează, că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 7 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă.

În prezenta cauză penală au fost stabilite, ca circumstanțe atenuante –recunoașterea parțială a vinei, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, iar circumstanțe agravante lipsesc.

În consecință, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs, în temeiul celor enunțate mai sus, consideră că instanța de apel a realizat o individualizare corectă a pedepsei, atât sub aspectul cuantumului, cât și al modalității de executare, în corespundere cu prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, stabilindu-i inculpatei **minimul pedepsei prevăzut la alin. (4) art. 190 Cod penal**.

Având în vedere considerentele doctrinale, cumulul de probe și circumstanțele săvârșirii infracțiunii, în opinia Colegiului penal, este întemeiată concluzia instanței de apel, că inculpata a comis infracțiunea imputată ei și prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal.

În concluzie, rezumând cele expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatei Ciohodaru S., nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii atacate,

Colegiul penal consideră ca fiind nefondate criticile formulate de către recurentă în recursul ordinar declarat, din care considerente se impune soluția privind inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, de către inculpata Ciohodaru Svetlana Xxxxx, în cauza penală în privința acesteia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 12 aprilie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie